

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta právnická

Bakalářská práce

*Ochrana osobních údajů*

Zpracovala: Petra Staňková

Plzeň, 2014

„Prohlašuji, že jsem tuto diplomovou/bakalářskou práci zpracoval/a samostatně, a že jsem vyznačil/a prameny, z nichž jsem pro svou práci čerpal/a způsobem ve vědecké práci obvyklým.“

Plzeň, březen, 2014

Podpis:

## **Poděkování**

Na tomto místě chci vyjádřit své poděkování vedoucímu předkládané bakalářské práce, panu JUDr. Jindřichu Psutkovi Ph.D. a také své rodině za podporu při studiu.

## Obsah

1 Úvod .....	6
2 Vymezení základních pojmů .....	8
3 Ochrana osobních údajů v rámci základní úpravy Listiny základních práv a svobod a v mezinárodních dokumentech .....	11
3.1 Ochrana osobních údajů v Listině základních práv a svobod.....	11
3.2 Ochrana osobních údajů v dokumentech Evropské unie.....	12
3.2.1 Smlouva o Evropském společenství .....	12
3.2.2 Smlouva o Evropské unii .....	13
3.2.3 Listina základních práv Evropské unie .....	13
3.2.4 Směrnice Evropského parlamentu a rady 95/46/ES.....	14
3.2.5 Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2002/58/ES.....	15
3.2.6 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/24/ES .....	16
3.3 Ochrana osobních údajů v dokumentech Rady Evropy.....	17
3.3.1 Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod.....	17
3.3.2 Úmluva Rady Evropy č. 108, o ochraně osob se zřetelem na automatizované zpracování osobních dat .....	17
3.4 Dokumenty Organizace spojených národů.....	18
3.4.1 Všeobecná deklarace lidských práv .....	18
4 Ochrana osobních údajů ve staré a nové úpravě Občanského zákoníku .....	20
4.1 Obecně o osobnostních právech a ochraně soukromí.....	20
4.2 Zákonné licence k zásahům do soukromí.....	21
4.3 Odpovědnost za škodu .....	23
5 Ochrana osobních údajů podle dalších předpisů .....	27
5.1 Zákon o ochraně osobních údajů .....	27

5.2 Zákon o elektronických komunikacích.....	32
6 Závěr.....	35
7 Resume .....	37
8 Literatura .....	39

## 1 Úvod

Jako téma své bakalářské práce jsem si vybrala Ochranu osobních údajů. Důvodem mého výběru byla skutečnost, že žijeme v přetechizované době, kdy není problém najít pomocí počítače a internetu velkou spoustu informací o každém z nás. Není moc lidí, kteří by neměli založený profil na některé ze sociálních sítí a mnozí z nich si neuvědomují, že veškeré informace, které tam o sobě zveřejní, může kdokoli zneužít.

Ochrana osobních údajů patří do sféry práva na soukromí, které je velmi rozsáhlé. Právo na soukromí není absolutním právem, protože do něho lze zasahovat na základě zákona. Navíc není ochrana těchto práv u každého jedince stejně silná (slabší ochrany se dostává např. politikům nebo vlivným podnikatelům).

Právo na ochranu osobních údajů je v rovině práva na soukromí drobet specifické. Všechny osobní údaje nemusejí být součástí soukromí, ale nakládání s nimi může být významným zásahem do soukromí každého jedince (např. stalking a další trestné činnosti).

Právo na soukromí, právo na ochranu dobrého jména či právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním osobních údajů patří mezi základní práva každého jednotlivce. Ne každý ale ví, jak se ochrany těchto práv může domáhat.

Cílem mé práce nebude hodnocení ani nalézání řešení dané problematiky, ale rozebrání současné České právní úpravy, judikatury a mezinárodních dokumentů, které se ochranou osobních údajů zabývají.

V první kapitole se budu věnovat vysvětlení pojmů, kterými se budu ve své bakalářské práci zabývat, jako například, co jsou to osobní údaje, citlivé údaje, kdo je to subjekt údajů nebo co se rozumí zpracováním osobních údajů.

V následující kapitole se chci zaměřit na rozebrání ochrany osobních údajů v Listině základních práv a svobod a s tím související judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího soudu. Potom se zaměřím i na mezinárodní

dokumenty, které byly ratifikovány Českou republikou. Zaměřím se směrnice a smlouvy vydané Evropskou unií, dokumenty Rady Evropy i Organizace spojených národů. Bude se jednat například o Listinu základních práv Evropské unie, Směrnici Evropského parlamentu a rady č. 95/46/ES o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů, Směrnice Evropského parlamentu a rady č. 2002/58/ES, o zpracování osobních údajů a ochraně soukromí v odvětví elektronických komunikací (Směrnice o soukromí a elektronických komunikacích), nebo Úmluva o ochraně osob se zřetelem na automatizované zpracování osobních dat.

Ve třetí kapitole se chci věnovat právní úpravě v Občanském zákoníku, konkrétně komparaci staré a nové úpravy v oblasti ochrany osobních údajů.

Na konec rozeberu zákony, které upravují ochranu osobních údajů v České republice a jsou pro tuto problematiku stěžejní. Jedná se o zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, zákon č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti a zákon č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích.

Plzeň, březen, 2014

Podpis:

## 2 Vymezení základních pojmů

**Osobní údaj** je v zákoně definován jako: „informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu.“<sup>1</sup>

**Citlivý údaj** je takový údaj, který vypovídá o národnostním rasovém nebo etnickém půdu subjektu údajů. Dále jsou to údaje vypovídající o politických postojích, členství v odborových organizacích, náboženství a filosofickém přesvědčení, odsouzení za trestný čin, informace o zdravotním stavu. V neposlední řadě se za citlivý údaj považuje také biometrický údaj, který umožňuje přímou identifikaci subjektu údajů.<sup>2</sup>

**Kontaktní údaj** není v zákoně o ochraně osobních údajů definován. Pojem kontaktní údaj se může chápat jako, kterýkoli údaj, jehož pomocí je možné kontaktovat subjekt údajů, ke kterému se vztahuje. Typicky se jedná například o telefonní číslo, adresu nebo e-mailovou adresu.

**Anonymní údaj** je na rozdíl od předchozích druhů údajů takový údaj, který buď v původním tvaru, nebo po provedeném zpracování nelze vztáhnout k určenému nebo určitelnému subjektu údajů.<sup>3</sup>

**Anonymizovaný údaj** je na rozdíl od anonymního údaje, který je anonymním již od samého počátku, v době svého vzniku možné vztáhnout k určitému subjektu údajů. „K anonymizaci osobních údajů dochází typicky na

---

<sup>1</sup> § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých předpisů v platném znění

<sup>2</sup> §4 písm. b) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých předpisů v platném znění

<sup>3</sup> §4 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých předpisů v platném znění



poli statistiky (např. za vědeckými účely), kde je třeba zveřejňovat agregované statistické údaje, které nelze přiřadit k identifikovatelné osobě.“<sup>4</sup>

**Soukromí** můžeme chápat různě. Z mého pohledu lze pojem soukromí nejlépe vysvětlit jako určitou sféru života každého jedince, do které nesmí nikdo bez dovolení daného jedince, nebo zákona zasahovat. Do oblasti ochrany soukromí je možné zahrnout ochranu rodinného života, listovní tajemství i ochranu osobních údajů.

**Subjekt údajů** je osoba, ke které se dané údaje vztahují, ať to jsou osobní údaje nebo citlivé údaje a tento subjekt, je na základě těchto údajů určitelný a identifikovatelný.

**Správce osobních údajů:** „je každý, kdo určuje účel a prostředky zpracování osobních údajů provádí zpracování a odpovídá za něj.“<sup>5</sup> Zákon správcí osobních údajů ukládá některé povinnosti, mezi nimiž je například povinnost zpracovat pouze přesné osobní údaje, které byly získány zákonným způsobem, nebo shromažďovat a zpracovávat jen takové informace, které odpovídají určeným účelům a registrovat se u Úřadu pro ochranu osobních údajů.

**Zpracování osobních údajů** je v zákoně stanoveno jako: „, jakákoli operace nebo soustava operací, které správce nebo zpracovatel systematicky provádějí s osobními údaji, a to buď automatizovaně, nebo jinými prostředky. Zpracováním osobních údajů se rozumí zejména shromažďování, ukládání na nosiče informací, zpřístupňování, úprava nebo pozměňování, vyhledávání, používání, předávání, šíření, zveřejňování, uchovávání, výměna, třídění nebo kombinování, blokování a likvidace.“<sup>6</sup> Z této definice plyne, že i jediná operace s osobními údaji, například pouhé shromažďování už je dle výkladu zákona zpracováním osobních údajů.

---

<sup>4</sup> Kučerová, A., Nováková, L., Foldová, V., Nonnemann, F., Pospíšil, D., Zákon o ochraně osobních údajů, Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, 63s.

<sup>5</sup> § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých předpisů v platném znění

<sup>6</sup> § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých předpisů v platném znění

**Automatizované zpracování** „zahrnuje následující operace uskutečňované zcela nebo zčásti pomocí automatizovaných postupů: ukládání na nosiče dat, provádění logických a/nebo aritmetických operací s těmito daty, jejich změna, výmaz, vyhledávání nebo rozšiřování.“<sup>7</sup>

**Legálním titulem ke zpracování osobních údajů** je podle zákona souhlas subjektu údajů se zpracováním údajů o své osobě. Jsou z toho stanoveny výjimky, jejich taxativní výčet je obsažen zákoně o ochraně osobních údajů v §5 odst. 2. Například se jedná o případ, kdy je zpracování údajů nezbytné pro plnění smlouvy, pokud se jedná o údaje o veřejně činné osobě a vypovídají o její úřední činnosti, nebo pokud jsou to oprávněně zveřejněné údaje podle zákona č. 81/1966 Sb., o periodickém tisku a ostatních hromadných informačních prostředcích.

**Zveřejněný osobní údaj** „je takový údaj, který je zpřístupněný zejména hromadnými sdělovacími prostředky, jiným veřejným sdělením nebo jako součást veřejného seznamu.“<sup>8</sup> Tímto se rozumí zejména zveřejnění v periodickém tisku, v televizním vysílání nebo například i na internetu.

**Přestupek** je v zákoně o přestupcích definován jako zaviněné jednání, které je za přestupek výslovně označeno v přestupkovém nebo jiném zákoně. V zákoně o ochraně osobních údajů jsou přestupkům věnovány §§ 44 a 44a.

**Jiný správní delikt** je odlišný od přestupku v mnoha ohledech. Správního deliktu se může dopustit pouze podnikající fyzická osoba nebo právnická osoba, od toho se odvíjí i maximální výše pokuty, kterou může Úřad pro ochranu osobních údajů uložit a nakonec skutečnost, že podnikající fyzické osoby a právnické osoby neodpovídají za správní delikt v případě, kdy se prokáže, že bylo vynaloženo požadované úsilí, které mělo zabránit spáchání správního deliktu.

---

<sup>7</sup> Čl. 2 písm. c Úmluvy Rady Evropy č. 108, ze dne 28. 1. 1981, o ochraně osob se zřetelem na automatizované zpracování osobních dat, dostupné online na:

[http://www.pravnipredpisy.cz/predpisy/SbMezSmluv/115001/SMS115001\\_-----\\_.php](http://www.pravnipredpisy.cz/predpisy/SbMezSmluv/115001/SMS115001_-----_.php)

<sup>8</sup> § 4 písm. l) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých předpisů v platném znění

### **3 Ochrana osobních údajů v rámci základní úpravy Listiny základních práv a svobod a v mezinárodních dokumentech**

V této kapitole se budu věnovat rozboru jednotlivých ustanovení, která se týkají ochrany osobních údajů případně ochrany soukromí. Jako první se budu věnovat Listině základních práv a svobod, následovat budou dokumenty Evropské unie (například Smlouva o Evropské unii, Smlouva o Evropském společenství, Listina základních práv Evropské unie). Poté se podívám na úmluvy Rady Evropy a nakonec se seznámím se Všeobecnou deklarací lidských práv vydanou Organizací spojených národů.

#### **3.1 Ochrana osobních údajů v Listině základních práv a svobod**

Listina základních práv a svobod je součástí ústavního pořádku České republiky a společně s Ústavou České republiky je předpisem nejvyšší právní síly, jako taková je jakýmsi pomyslným středobodem našeho právního řádu. Jinými slovy řečeno, Listina základních práv a svobod ovlivňuje veškeré zákony (př. trestní zákoník, zákoník práce) a některé z ní vycházejí méně, jiné více (např. zákon na ochranu osobních údajů).

Listina základních práv a svobod zakotvuje úpravu ochrany lidských práv a občanských svobod. Ohledně ochrany osobních údajů je v Listině stanoveno toto: „Každý má právo, aby byla zachována jeho lidská důstojnost, osobní čest, dobrá pověst a chráněno jeho jméno. Každý má právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do svého soukromého a rodinného života. Každý má právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.“<sup>9</sup>

---

<sup>9</sup> Čl. 10 Usnesení předsednictva České národní rady č. 2/1993 Sb., o vyhlášení Listiny základních práv a svobod jako součástí ústavního pořádku České republiky

Celé toto ustanovení se vztahuje na všechny osoby, bez rozdílu zda se jedná o občany České republiky či nikoli.

Článek č. 10 Listiny základních práv a svobod se může aplikovat jak pro ochranu práv fyzických osob, tak i pro ochranu práv osob právnických, protože i o nich je možné shromažďovat spoustu údajů, poškodit pověst či dobré jméno. Ochrana před neoprávněným shromažďováním osobních údajů garantovaná Listinou se vztahuje jak na vztahy mezi fyzickými a právnickými osobami, tak i na orgány veřejné moci ve vztahu k těmto osobám.

### **3.2 Ochrana osobních údajů v dokumentech Evropské unie**

Česká republika vstoupila do Evropské unie 1. května 2004 a stejně jako všechny ostatní členské státy, i my jsme museli přijmout množství zákonů, kterými se do českého právního řádu transformovaly evropské směrnice a nařízení. Jedním z cílů Evropské unie je, aby se stíraly rozdíly, mezi právem jednotlivých členských států a všem občanům Unie se mohlo dostávat stejné právní ochrany.

V oblasti ochrany osobních údajů je z unijních pramenů nejpodstatnější asi Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 95/46/ES a Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2006/24/ES.

#### **3.2.1 Smlouva o Evropském společenství**

Smlouva o Evropském společenství je jedna z Římských smluv, kterými bylo založeno Evropské hospodářské společenství a je tak jedním ze základních pramenů Evropského společenství. Smlouva vešla v platnost 1. 1. 1958.

Ochraně osobních údajů se věnuje pouze článek č. 286, který říká: „1. Od 1. ledna 1999 se akty Společenství o ochraně fyzických osob při zpracování osobních údajů a při volném pohybu těchto údajů vztahují na orgány a subjekty založené touto smlouvou nebo na jejím základě. 2. V období přede dnem

uvedeným v odstavci 1 ustaví Rada postupem podle článku 251 nezávislý kontrolní orgán pověřený dohledem nad používáním těchto aktů Společenství vůči orgánům a subjektům Společenství a případně vydá další potřebné předpisy.“<sup>10</sup>

### 3.2.2 Smlouva o Evropské unii

Smlouva o Evropské Unii, také zvaná jako Maastrichtská smlouva, vstoupila v platnost 1. 11. 1993.

Lidskými právy se zabývá článek č. 6 Smlouvy o EU. Toto ustanovení je velmi obecné a spíše než garanci ochrany jakýchkoli práv, tak odkazuje na jiné, v době vzniku smlouvy již existující mezinárodní dokumenty, které upravují ochranu lidských práv a svobod, konkrétně se jedná o Listinu základních práv Evropské unie a o Evropskou úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod. Smlouva o Evropské unii výslovně říká: „1. Unie uznává práva, svobody a zásady obsažené v Listině základních práv Evropské unie ze dne 7. prosince 2000, ve znění upraveném dne 12. prosince 2007 ve Štrasburku, jež má stejnou právní sílu jako Smlouvy. 3. Základní práva, která jsou zaručena Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a která vyplývají z ústavních tradic společných členským státům, tvoří obecné zásady práva Unie.“

<sup>11</sup> Oba zmíněné dokumenty v sobě zahrnují ustanovení jak o ochraně osobních údajů, tak i o ochraně soukromí a rodinného života či dobrého jména.

### 3.2.3 Listina základních práv Evropské unie

Listina základních práv Evropské unie byla původně zamýšlena jako součást Smlouvy o ústavě pro Evropu, nakonec ale byla vyhlášena jako

---

<sup>10</sup> Čl. 286 odst. 1 Smlouvy o Evropském společenství, Úřední věstník Evropské unie ze dne 29. 12. 2006, dostupný on-line na:

<https://www.ecb.europa.eu/ecb/legal/pdf/ce32120061229cs00010331.pdf>

<sup>11</sup> Čl. 6 odst. 1 a 3 Smlouvy o Evropské unii, Úřední věstník Evropské unie ze dne 30. 3. 2010, dostupný on-line na:

<http://eur->

[lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:C2010:083:0013:0046:cs:PDF](http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:C2010:083:0013:0046:cs:PDF)

samostatný dokument, který má dle článku 6 Smlouvy o Evropské unii stejnou právní sílu jako zakládající smlouvy.

Ochraně osobních údajů se v Listině základních práv EU věnuje 8. článek. Dle tohoto ustanovení má na ochranu svých práv nárok každý jedinec, to znamená kdokoliv, ať se jedná o občana Evropské unie, cizince nebo bezdomovce.

Dále je stanoveno, že osobní údaje mohou být shromažďovány a zpracovávány jen se souhlasem subjektu údajů, nebo na základě zákonného oprávnění (např. v trestních věcech).

Nakonec se 8. článek zmiňuje o orgánu, který dohlíží nad dodržováním pravidel v oblasti ochrany osobních údajů. Jedná se o Evropskou komisi, které je podřízeno Generální ředitelství Spravedlnost, Ředitelství C - Základní práva a unijní občanství.<sup>12</sup> Dále v této oblasti jako nezávislý poradní orgán vystupuje Pracovní skupina pro ochranu údajů (WP29), jejímž členem je i český Úřad pro ochranu osobních údajů. Nakonec bych se ještě zmínila o Evropském inspektorovi ochrany údajů, který plní funkci nezávislého kontrolního orgánu a dohlíží nad dodržováním právních předpisů o ochraně osobních údajů orgány Evropské unie.<sup>13</sup>

### **3.2.4 Směrnice Evropského parlamentu a rady 95/46/ES**

Celým názvem je to Směrnice Evropského parlamentu a rady č. 95/46/ES, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a vstoupila v platnost 24. 10. 1995.

Směrnice je jakousi reakcí na Smlouvu o ES, na jejímž základě se začaly vytvářet užší vztahy mezi státy a vnitřní trh s volným pohybem zboží, což zapříčinilo i volný pohyb osobních údajů mezi členskými státy. K nutnosti úpravy oblasti ochrany soukromí a osobních údajů vedla i technická spolupráce mezi členskými státy a rozmach nových telekomunikačních sítí, které

---

<sup>12</sup> viz. organizační schéma Generálního ředitelství pro spravedlnost, dostupné on-line na: [http://ec.europa.eu/justice/about/files/organisation\\_chart\\_en.pdf](http://ec.europa.eu/justice/about/files/organisation_chart_en.pdf)

<sup>13</sup> Webové stránky Úřadu pro ochranu osobních údajů, <http://www.uoou.cz/organizacni-zacleneni-ochrany-osobnich-udaju-v-ramci-evropske-unie/ds-1769/p1=1769>

usnadňovali přenos těchto údajů. Dále museli být odstraněny překážky v toku osobních údajů, vytvořené různorodou právní úpravou jednotlivých členských států. Právo členských států vždy upravovalo zejména základní lidská práva. Snaha o sjednocení úpravy v této oblasti nemá vést ke snížení ochrany těchto práv, ale právě naopak.

Směrnice se nevztahuje na žádné zvukové ani obrazové záznamy (př. záznamy z kamerových systémů, které byly instalovány z důvodů zajištění bezpečnosti státními orgány). Vztahuje se pak na veškeré plně či částečně automatizované zpracování údajů a na zpracování údajů z databází nebo rejstříků.

Směrnice byla implementována do českého právního řádu zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a změně některých zákonů.

### **3.2.5 Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2002/58/ES**

Směrnice o zpracování osobních údajů a ochraně soukromí v odvětví elektronických komunikací (Směrnice o soukromí a elektronických komunikacích), jak zní její celý název, byla do našeho právního řádu včleněna zákonem č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích).

Směrnice blíže upravuje zejména ochranu osobních údajů a soukromí v souvislosti využíváním veřejných elektronických sítí. Upravuje například obranu proti nevyžádané poště. „V každém případě je nutno zakázat praxi posílat elektronickou poštu pro účely přímého marketingu, pokud tato skrývá nebo utajuje totožnost odesílatele, jehož jménem se sdělení přenáší, anebo ji posílat bez platné adresy, na kterou by příjemce mohl odeslat žádost o ukončení zaslání takových sdělení.“<sup>14</sup>

---

<sup>14</sup> Čl. 13. odst. 4 Směrnice 2002/58/ES o zpracování osobních údajů a ochraně soukromí v odvětví elektronické komunikace, Úřední věstník Evropské unie ze dne 31. 7. 2002, dostupné on-line na:

<http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=DD:13:29:32002L0058:CS:PDF>

### 3.2.6 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/24/ES

Směrnice byla přijata 15. 3. 2006 jako reakce na teroristické útoky v Madridu a v Londýně. Její celý název zní Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/24/ES o uchování údajů vytvářených nebo zpracovávaných v souvislosti s poskytováním veřejně dostupných služeb elektronických komunikací nebo veřejných komunikačních sítí a o změně směrnice 2002/58/ES.

Směrnice má za cíl sblížit právní úpravu členských států, která se týká poskytovatelů veřejných komunikačních sítí v souvislosti s povinností uchovávat údaje o uživatelích těchto sítí pro účely vyšetřování a odhalování závažných trestných činů.

„Tato směrnice se vztahuje na provozní a lokalizační údaje o právnických i fyzických osobách a na související údaje, které jsou nezbytné k identifikaci účastníka nebo registrovaného uživatele. Nevztahuje se na obsah elektronických sdělení ani na informace vyžadované při použití sítě elektronických komunikací.“<sup>15</sup>

Mezi údaje, které se mají uchovávat, patří například telefonní čísla, jména, adresy, datum a čas přihlášení a odhlášení k internetu, IP adresy a mnoho dalších. Údaje se mají uchovávat po dobu minimálně šesti měsíců, maximálně pak dva roky ode dne, kdy proběhla komunikace.

Směrnice byla do našeho právního řádu implementována zákonem č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích).

---

<sup>15</sup> Čl. 1 odst. 2 Směrnice 2006/24/ES o uchování údajů vytvářených nebo zpracovávaných v souvislosti s poskytováním veřejně dostupných služeb elektronických komunikací nebo veřejných komunikačních sítí a o změně směrnice 2002/58/ES, Úřední věstník Evropské unie ze dne 13. 4. 2006, dostupný online na:

<http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2006:105:0054:0063:cs:PDF>



### 3.3 Ochrana osobních údajů v dokumentech Rady Evropy

Československo se stalo členským státem Rady Evropy v roce 1991, po rozpadu státu však musely obě nově vzniklé republiky znovu podstoupit přijímací proces a staly se pak opět členy 30. června 1993.

#### 3.3.1 Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod

Úmluva byla podepsána 4. listopadu 1950 a Československo jí ratifikovalo 18. března 1992.

Právo na ochranu osobních údajů není v této Úmluvě výslovně upraveno, ale na tuto sféru života každého jednotlivce je možné vztáhnout ustanovení, které deklaruje respektování soukromého života. „Každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.“<sup>16</sup>

Úmluva deklaruje, že do tohoto práva není možné zasahovat, vyjma případů, kdy je to nezbytné pro ochranu veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům, nebo ochranu zdraví.

#### 3.3.2 Úmluva Rady Evropy č. 108, o ochraně osob se zřetelem na automatizované zpracování osobních dat

Jde o 1. evropskou normu, která upravuje pouze problematiku kolem ochrany osobních údajů. Byla přijata 28. 1. 1981 a Česká republika k ní přistoupila 8. 9. 2000.

Úmluva upravuje automatizované zpracování osobních údajů, ale státy, které ji přijaly, mohou její účinnost rozšířit a to prohlášením, které se zašle generálnímu tajemníkovi Rady Evropy. Česká republika toto prohlášení vydala 24. 9. 2003.

---

<sup>16</sup> Čl. 8 Úmluvy o ochraně Lidských práv a základních svobod ve znění protokolu č. 11, V. ADAMUS, Vladimír, *Mezinárodní dokumenty o lidských právech, anglicky a česky*, Linde Praha a. s., 2000, ISBN 80-7201-221-5, s.385

Obsahem Úmluvy je v první řadě definice základních pojmů, dále stanovení působnosti a základní zásady pro ochranu údajů, mezi které například patří, že osobní údaje musejí být získány a zpracovány poctivě a v souladu se zákony, že údaje musí být shromažďovány pouze pro stanovené a oprávněné účely, nebo že údaje musejí být přesné a v případě potřeby i udržované v aktuálním stavu.

Státy jsou povinny vzájemně si pomáhat při provádění této Úmluvy. K tomuto musí být v každém státě, který ratifikoval Úmluvu, zmocněn minimálně jeden úřad. Tyto úřady pak spolupracují v oblasti ochrany osobních údajů. V České republice touto funkcí disponuje Úřad pro ochranu osobních údajů.

Na základě této Úmluvy byl ustanoven Poradní výbor, který je tvořen zástupcem a náhradníkem z každého členského státu. Státy, které nejsou signatáři Úmluvy, mohou mít v Poradním výboru každý po jednom pozorovateli. Mezi hlavní úkoly tohoto výboru patří vytvářet návrhy na změnu této Úmluvy a vyjadřovat k těmto návrhům stanoviska.

### **3.4 Dokumenty Organizace spojených národů**

Charta OSN, zakládající listina této organizace byla podepsána 26. června 1945 a Československo bylo jedním ze zakládajících států. Stejně jako v případě Rady Evropy zaniklo členství Československa i v Organizaci spojených národů. Oba nové státy se krátce po svém vzniku přihlásily o členství a obratem bylo jejich žádostem vyhověno. Česká republika je členem OSN od 19. ledna 1993.

#### **3.4.1 Všeobecná deklarace lidských práv**

Jde sice o nezávazný dokument, ale je to první mezinárodně uznávaná listina, která obsahuje ucelený seznam základních lidských práv. Byla přijata Valným shromážděním Organizace spojených národů 10. 12. 1948 (v tento den se na celém světě slaví Den lidských práv).

Ani v tomto dokumentu není výslovně deklarována ochrana osobních údajů, což není vzhledem k tomu, před kolika lety byla přijata, překvapivé. Obsahuje tedy jen ustanovení o ochraně soukromí a právu na ochranu proti zásahům do něho. „Nikdo nesmí být vystaven svévolnému zasahování do soukromého života, do rodiny, domova nebo korespondence, ani útokům na svou čest a pověst. Každý má právo na zákonnou ochranu proti takovým zásahům nebo útokům.“<sup>17</sup>

---

<sup>17</sup> Čl. 12, Všeobecné deklarace lidských práv, dostupná on-line na:  
<http://www.osn.cz/dokumenty-osn/soubory/vseobecna-deklarace-lidskych-prav.pdf>

## 4 Ochrana osobních údajů ve staré a nové úpravě Občanského zákoníku

V této kapitole bych chtěla srovnat předcházející Občanský zákoník s tím současným. Vzhledem k tomu, že je účinný teprve tři měsíce, tak je to stále aktuální téma. Za účelem komparace rozdělím kapitolu do třech částí. První se bude věnovat obecné úpravě osobnostních práv, následovat bude část věnovaná zákonným licencím, které opravňují k zásahům do těchto práv a v té poslední budu srovnávat obecnou a specifickou odpovědnost za škodu v obou právních předpisech.

### 4.1 Obecně o osobnostních právech a ochraně soukromí

Ve staré úpravě občanského zákona se věnují právu o ochraně osobnosti § 11 – 16. Jedná se o všeobecná práva, která náležejí každé fyzické osobě bez rozdílu (obdobná práva na ochranu právnických osob je možné najít v § 19b odst. 2 a 3). Jmenovaná ustanovení pak vycházejí z ústavního základu, který představuje Listina základních práv a svobod v čl. 7 a 10 a z mezinárodního práva pak z čl. 8. Úmluvy o ochraně lidských práv.

Dle § 11 ObčZ má fyzická osoba právo na ochranu své osobnosti, života, zdraví, cti, důstojnosti, soukromí, jména a projevů osobní povahy.

„Výčet chráněných práv v § 11 je příkladný (demonstrativní), takže z občanskoprávní ochrany nejsou vyloučena ani jiná práva sloužící rozvoji osobnosti. Tak např. podle § 11 n. by byla možná ochrana proti neoprávněnému zásahu do práva na osobní svobodu, do práva na zachování listovního tajemství či zachování lékařského tajemství. Naopak existuje okruh práv sloužících rozvoji osobnosti, která se občanskoprávní ochraně vymykají; je tomu tak proto, že jejich ochrana náleží do jiných částí práva, resp. proto, že jejich ochrany

prostředky poskytovanými občanským zákoníkem nelze dosáhnout.<sup>18</sup> Zákony, které doplňují velmi obecnou občanskoprávní právu v oblasti osobnostních práv, jsou například zákon č. 46/2000 Sb., o právech a povinnostech při vydávání periodického tisku a o změně některých dalších zákonů a zákon č. 302/2000 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů (ochrana dobrého jména a pověsti) a dále v zákoně č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, kterému je věnována samostatná kapitola.

Obdobná obecná úprava je v novém občanském zákoníku obsažena v ustanovení §3 odst. 2 písm. a), který obsahuje základní zásadu, že každý má právo na ochranu svého života, zdraví, svobody, cti důstojnosti a soukromí. Dále je ochrana osobnostních práv upravena v § 81 NOZ. Ten říká, že je chráněna osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv. Ochrany se má dle tohoto ustanovení dostávat hlavně zdraví, důstojnosti, cti a soukromí. „Návrh respektuje jusnaturalistický koncept celé kodifikace. Osobnost člověka se nechápe jako „přívěsek“ právní subjektivity, ale právní subjektivita je naopak pojata jako důsledek osobnosti člověka jako takového. Z tohoto důvodu osnova sleduje cíl zákonné garancie všech přirozených práv člověka, ať již jsou v zákoně vyslovně vzpomenuta čili nic.“<sup>19</sup>

## 4.2 Zákonné licence k zásahům do soukromí

V původní úpravě je možnost použití písemností osobní povahy, podobizny, obrazových snímků, či zvukových nebo obrazových záznamů možné jen se svolením fyzické osoby, které se týkají, upravena v § 12.

„Pod podobou fyzických osob je třeba rozumět její charakteristické rysy, které – ať již obrazem, kresbou, fotografií, filmem, televizním snímkem – znázorňují její individualizovaný tělesný vzhled, zejména její tvář, příp. celou

<sup>18</sup> Knappová, M., Švestka, J., Dvořák, J., a kolektiv. Občanské právo hmotné 1., 4. vydání. Praha, ASPI, 2005, str. 232

<sup>19</sup> Eliáš, K., a kolektiv. Nový občanský zákoník s aktualizovanou důvodovou zprávou. Ostrava. Sagit. 2012, str. 102

jeho postavu. Podobiznou se rozumí jakékoli hmotné zobrazení člověka živého i zemřelého (obrazem, fotografií, karikaturou apod.) za předpokladu, že zobrazená osoba je na zobrazení identifikovatelná. Občanský zákoník však poskytuje ochranu i obrazovým snímkům, které se liší od podobizny tím, že primárně zobrazují něco jiného než člověka.<sup>20</sup>

Bez souhlasu lze zasáhnout do tohoto práva jen na základě některé ze zákonných licencí. Úřední licence opravňuje k získání písemností osobní povahy, podobizen, obrazových i zvukových záznamů k úředním účelům. Na základě zpravodajské, umělecké nebo vědecké licence se nemohou získat písemnosti osobní povahy. Bez souhlasu lze pořídit podobizny, obrazové nebo zvukové záznamy, ale jejich použití nesmí být v rozporu s oprávněnými zájmy fyzické osoby.

„Podle uvedeného ustanovení je tedy možno při náležitém šetření oprávněného zájmu fyzické osoby např. použít i bez jeho svolení jeho podobizny pro tisk nebo pro televizi; podobně je možno za účelem demonstrace v procesu výuky (je kryta pojmem vědeckého účelu) např. použít i bez svolení pacienta jeho rentgenového snímku (anonymně), který je též obrazovým snímkem ve smyslu § 12 odst. 1.“<sup>21</sup>

Úprava těchto osobnostních práv je v novém občanském zákoníku obsažena v § 84 – 90, která upravují podobu soukromí. Obdobně je zde stanoveno, že zachytit a dále rozšiřovat podobu člověka (tak, že je možné určit jeho totožnost) je možné jen s jeho svolením. Svolení k užití písemností či podobizny je možné odvolat. Pokud ale bylo svolení uděleno na určitou dobu a fyzická osoba ho odvolá bez podstatného rozumného důvodu, nahradí škodu, kterou svým odvoláním způsobil. Náhrada škody se vztahuje pouze na vzniklou škodu, nikoli na nemajetkovou újmu.

Oproti dřívější úpravě je zde rozsáhleji zahrnuta ochrana soukromí. V původním zákoně bylo chráněno pouze obydlí fyzické osoby. „Rovněž ochrana soukromí člověka vychází ze standardního pojetí. Záměrně se zakazuje

---

<sup>20</sup> Knappová, M., Švestka, J., Dvořák, J., a kolektiv. Občanské právo hmotné 1., 4. vydání. Praha, ASPI, 2005, str. 232

<sup>21</sup> Knappová, M., Švestka, J., Dvořák, J., a kolektiv. Občanské právo hmotné 1., 4. vydání. Praha, ASPI, 2005, str. 243

narušit „soukromé prostory“, nikoli „obydlí“ člověka, protože právo na soukromí zasahuje nejen místo, kde člověk bydlí, ale také místo, kde vykonává svou obvyklou profesi.“<sup>22</sup>

Zákonné licence k zásahu do těchto práv jsou v novém občanském zákoníku v § 88 – 90. Opět se jedná o obsáhlejší úpravu oproti té předchozí. Do soukromí člověka, pořízením podobizny, obrazového nebo zvukového záznamu, je možné zasáhnout z důvodu ochrany jiných práv nebo zájmů jiných osob. Dále není svolení člověka nutné, když jsou podobizny, písemnosti osobní povahy a záznamy použity pro vědecké a umělecké účely, případně pro zpravodajství (vědecká, umělecká a zpravodajská licence). Svolení se nemusí získávat v případech, kdy se podobizny, písemnosti a záznamy pořídí nebo použijí k úřednímu účelu. Navíc je zde upravena situace, kdy se zvukové či obrazové záznamy pořídí v případě, kdy někdo veřejně vystoupí ve veřejném zájmu (úřední licence).

Veškeré výše zmíněné možnosti zákonného zásahu do soukromí nesmějí být v rozporu se zájmy člověka, kterého se týkají.

### 4.3 Odpovědnost za škodu

Odpovědnost za škodu je závazkový právní vztah mezi dvěma subjekty, poškozeným a škůdcem. Odpovědnost je důsledkem porušení primární právní povinnosti, tudíž následuje nová, sekundární právní povinnost, kdy je škůdce povinen nahradit škodu a poškozený má právo požadovat náhradu.

Prostředky, kterými je možné docílit ochrany osobnostních práv, jsou ve starém občanském zákoně upraveny v § 13 – 16. Fyzická osoba, jejíž práva byla ohrožena, může podat jednu ze tří typů žalob.

Za prvé se jedná o žalobu zdržovací, kterou se může domáhat, aby se už dále nepokračovalo v zasahování do jejích práv. Druhou možností je žaloba

---

<sup>22</sup> Eliáš, K., a kolektiv. Nový občanský zákoník s aktualizovanou důvodovou zprávou. Ostrava. Sagit. 2012, str. 104

odstraňovací, která slouží k domáhání se odstranění následků z porušení práv. Poslední možností je žaloba na zadostiučinění. Satisfakce může mít podobu např. veřejné omluvy, nebo pokud byla ve značné míře snížena důstojnost fyzické osoby, je zde navíc povinnost peněžní náhrady.

„K uplatnění ochrany porušeného, resp. ohroženého osobnostního práva je v první řadě legitimován sám subjekt dotčeného všeobecného osobnostního práva. Po smrti fyzické osoby přísluší uplatňovat právo na ochranu její osobnosti manželu a dětem, není-li jich, jejím rodičům - § 15 (tzv. posmrtná – postmortální ochrana). Toto právo uplatňují tyto taxativně vyjmenované oprávněné osoby nikoli jako dědicové (§ 460), nýbrž jako zvláštní právní nástupci určení originárně zákonem (§ 15).“<sup>23</sup>

Po zemřelém nemusí mít tyto právní nástupci vždy právo nakládat s jeho projevy či osobními písemnostmi. Fyzická osoba může ve své závěti nebo již během života tuto možnost zakázat.

Předcházející část se věnovala specifické ochraně osobnostních práv. § 16 odkazuje na obecnou úpravu odpovědnosti za škodu v občanském zákoně, která je obsažena v § 420 a následujících.

Ustanovení o obecné odpovědnosti v první řadě říká, že každý, odpovídá za škodu, kterou svým jednáním způsobil. V případě, že škodu způsobil více škůdců, odpovídají za vzniklou škodu společně a stejným dílem. Jen v některých odůvodněných případech, může být odpovědnost vyjádřena poměrně dle účasti každého jedince na způsobení škody. Obdobné platí i v případech, kdy se poškozený sám podílel na vzniku škody. Může tedy nést odpovědnost společně s ostatními škůdci, nebo je dokonce možné, že bude za vzniklou škodu odpovědný sám.

Stejně jako v těch předchozích, tak i v této oblasti je znění nového občanského zákoníku o něco konkrétnější a rozsáhlejší než původní úprava soukromého práva. Je zde například zvlášť upravena ochrana práva na jméno a ochrana před neoprávněnými zásahy do tohoto práva. „Při neoprávněných

---

<sup>23</sup> Knappová, M., Švestka, J., Dvořák, J., a kolektiv. Občanské právo hmotné 1., 4. vydání. Praha, ASPI, 2005, str. 232



zásazích do práva na jméno rozlišuje osnova dvě situace. Za prvé se jedná o případ, kdy někdo zpochybňuje něčí právo jméno. Za druhé o případ, kdy někdo v důsledku neoprávněného použití jeho jména utrpí újmu. V tom případě dotčené osobě náleží zdržovací nebo odstraňovací žaloba. Pokud se jedná o právo na náhradu nemajetkové nebo majetkové újmy, řeší osnova tyto otázky jednotně v rámci závazků z deliktů.<sup>24</sup>

Dále je upravena ochrana před neoprávněnými zásahy do osobnosti člověka. Fyzická osoba má právo, aby se dál do jejího práva nezasahovalo případně, aby byly odstraněny následky, které na základě takových zásahů vznikly. Po smrti člověka, do jehož práv bylo zasahováno, se může nápravy domáhat kterákoli z osob blízkých, což je oproti staré úpravě širší okruh oprávněných osob.

Vedle toho je zde upravena situace, kdy je neoprávněně zasahováno do práva člověka, který je činný v nějaké právnické osobě. Taková právnická osoba může uplatňovat právo na ochranu osobnosti dotčené fyzické osoby, i když by toho byl poškozený schopen sám. Právnická osoba může tato práva uplatňovat jen se souhlasem fyzické osoby a jejím jménem. Pokud není možné od fyzické osoby získat souhlas (např. pro nedostatek rozumových schopností), tak se od této povinnosti upouští a právnická osoba se může domáhat práv i bez svolení.

Právnická osoba se může domáhat upuštění od zásahů do práv zemřelého člena i o to, aby byly odstraněny následky takového jednání. „Týká-li se však zásah činností člověka v právnické osobě, obnovuje se ve shodě s § 14 původního znění obč.z. a v intencích věcného záměru zákonné pojetí možnosti právnické osoby vystoupit na obranu dotčeného, je-li mrtev nebo nemohoucí; jinak jen s jeho přivolením. Aktivní legitimace právnické osoby je však omezena na případy souvisící s činností dotčeného v takové právnické osobě. Po smrti dotčeného náleží žalobní právo osobám v právním postavení osob blízkých, neboť dosavadní úprava nešetří osobnost dotčeného v potřebném rozsahu

---

<sup>24</sup> Eliáš, K., a kolektiv. Nový občanský zákoník s aktualizovanou důvodovou zprávou. Ostrava. Sagit. 2012, str. 100

(ochrana je např. odňata bezdětným svobodným osobám, jejichž rodiče zemřeli).<sup>25</sup>

Obecná odpovědnost za škodu je stanovena v § 2894 a následujících. Úprava je opět obdobná jako v předešlém občanském zákoně. Pokud někdo způsobí jiné osobě škodu, je povinen mu ji uhradit. Ze staré úpravy vychází i řešení situací, kdy je za škodu odpovědno více škůdců, ti odpovídají společně a nerozdílně, jen ve zvláštních případech, dle míry účasti každého z nich. Toto je zde podrobněji rozebráno a jsou stanoveny i případy, kdy na základě zákona může jeden ze škůdců odpovídat za škodu jen do určité maximální výše. Obdobné jako v původním zákoně je to i s odpovědností poškozeného, který se na vzniku škody podílel.

Nemajetková újma se má odškodňovat jen v případech, které jsou v zákoně zvlášť upraveny. Tato úprava je naštěstí dostatečně široká.

Dle nového občanského zákoníku se má vzniklá škoda hradit tím způsobem, že se věc vrátí do původního stavu a jen když to není možné, případně pokud to žádá poškozený, tak se uhradí v penězích. V případě nemajetkové újmy a psychické bolesti se bere v úvahu na příklad i to, zda byla způsobena úmyslně, veřejně, či v důsledku diskriminace. „Pokud se jedná o způsob náhrady škody, opouští osnova zásadu platného práva, kritizovanou pro znevýhodnění poškozeného již v minulosti, podle níž má relutární restituce přednost před restitucí naturální. Naopak má být formulována zásada, že se škoda nahrazuje především uvedením do předešlého stavu, a že relutární restituce přichází v úvahu jen, žádá-li o to poškozený, anebo není-li uvedení do původního stavu dobře možné. Je-li tedy naturální restituce možná, má nadále záležet na vůli poškozeného, jaký způsob nahrazení škody bude požadovat a soud nebude zkoumat, zda je zvolený způsob náhrady podle jeho názoru „účelný“ nebo „obvyklý“, protože tato hlediska jsou vlastní právním pojetím totalitních států.“<sup>26</sup>

---

<sup>25</sup> Eliáš, K., a kolektiv. Nový občanský zákoník s aktualizovanou důvodovou zprávou. Ostrava. Sagit. 2012, str. 103

<sup>26</sup> Eliáš, K., a kolektiv. Nový občanský zákoník s aktualizovanou důvodovou zprávou. Ostrava. Sagit. 2012, str. 1045

## 5 Ochrana osobních údajů podle dalších předpisů

V rámci této kapitoly se seznámím se zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů ve znění pozdějších předpisů a se zákonem č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů. Budu vycházet zejména z komentáře k zákonu o ochraně osobních údajů od JUDr. Aleny Kučerové a kolektivu z Beckovy edice komentovaných zákonů. V rámci zpracování této kapitoly se seznámím i se související judikaturou jak českých soudů, tak i evropských.

### 5.1 Zákon o ochraně osobních údajů

Zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů byl přijat na základě mezinárodních smluv, kterými je Česká republika vázána. Jedná se o Směrnici Evropského parlamentu a rady 95/46/ES o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o Úmluvu Rady Evropy č. 108, o ochraně osob se zřetelem na automatizované zpracování osobních údajů.

Zákon upravuje práva a povinnosti při zpracování osobních údajů. Je v něm zahrnuta jak soukromoprávní sféra této problematiky, tak i oblast veřejného práva (zejména ustanovení Úřadu na ochranu osobních údajů). Pro účely mé práce bude stěžejní část týkající se práva soukromého.

Zákon se vztahuje na veškeré zpracování a shromažďování osobních údajů vyjma případů kdy toto zpracování provádí fyzická osoba výlučně pro svoji vlastní potřebu (např. různé adresáře) a také nahodilé shromažďování osobních údajů, pokud nejsou dále zpracovávány.

„Naplnění osobní potřeby je svojí povahou specifickým účelem zpracování osobních údajů a jako takové musí být legální a legitimní. Za osobní

potřebu, tak nelze považovat zpracování osobních údajů v souvislosti s trestnou činností fyzické osoby (např. pro účely vydírání, nebo stalkingu) nebo zpracování osobních údajů získaných neoprávně, protiprávně, např. krádeží dat z informačního systému jiného subjektu.<sup>27</sup>

Důležitým ustanovením tohoto zákona je §4 písm. a), který obsahuje definici pojmu osobní údaj. K tomuto se vztahuje několik rozsudků Nejvyššího správního soudu. Nejpodstatnějším je zřejmě rozsudek č.j. 9 As 34/2008, který se zabývá náročností identifikace osoby. „Plná identita fyzické osoby v současných podmínkách technologicky vyspělé společnosti, tj. za vysokého stupně rozvoje elektronických a jiných médií, která jsou většinou populace snadno dostupná, ve své podstatě neznamená nic jiného než možnost tuto osobu určitým způsobem kontaktovat, aniž by bylo nutné znát místo jejího aktuálního pobytu. Proto se výklad pojmu osobní údaj nemůže omezit striktně jen na znalost např. rodného čísla, adresy či pracoviště subjektu údajů. Z tohoto pohledu je za osobní údaj třeba považovat i číslo mobilního telefonu určité osoby, jakkoli může být takové číslo používáno příslušnou osobou jen dočasně, a zároveň nijak nespécifikuje jeho fyzickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu. Prostřednictvím tohoto čísla je však možné daný subjekt v určitém časovém úseku přímo kontaktovat, a tento subjekt je tak dosažitelný a jistým způsobem určitelný, a to případně i bez znalosti jeho jména a dalších údajů, které již vazbu na jeho fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu mají.“<sup>28</sup> Dále stojí za zmínku ještě rozsudek 1 As 90/2008, který řeší IP adresu. „Při posuzování povahy IP adresy je možno podpůrně odkázat rovněž na judikaturu Soudního dvora Evropských společenství. Ten ve svém rozhodnutí ze dne 29. 1. 2009, sp. zn. C-275/06, *Productores de Música de España (Promusicae) vs. Telefónica de España SAU* (rozhodnutí je dostupné na <http://curia.europa.eu>), považoval IP adresu v kontextu daného případu (*Promusicae* požadovala po *Telefónice* odhalení identit osob, kterým poskytovala připojení k internetu a u nichž byla známá jejich IP adresa a datum a čas připojení) za osobní údaj ve smyslu předpisů na ochranu osobních údajů. Pro účely nyní posuzované věci lze z uvedeného závěru vyvodit, že jestliže může IP

---

<sup>27</sup> Kučerová, A., Nováková, L., Foldová V., Nonnemann, F., Pospíšil, D., Zákon o ochraně osobních údajů. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 19

<sup>28</sup> Rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 34/2008 ze dne 12. 2. 2009

adresa za určitých okolností představovat osobní údaj, tedy údaj, na jehož základ lze identifikovat (přímo či nepřímo) nějakou konkrétní osobu, pak může sloužit také jako důkaz v přestupkovém řízení, byť jako důkaz nepřímého charakteru.<sup>29</sup> Ze zmíněných rozsudků tedy mimo jiné vyplývá, že v současné, technicky vyspělé době, kdy jsou pro nás počítače a internet běžnou součástí každodenního života je možné pod pojem „osobní údaj“ zahrnout daleko větší okruh informací než např. před 100 lety.

„Jak je výše uvedeno, za osobní údaje je nutno považovat i každou jednotlivou informaci, která se vztahuje k určité či určitelné fyzické osobě, tedy nejen údaje identifikační (jako jsou jméno, příjmení, adresa bydliště), ale také např. i pouhá údaj o věku, nejvyšším dosaženém vzdělání nebo obci, ve které daná osoba pracuje. Osobním údajem také i fakticky nepodstatné nebo méně významné informace, například velikost bot nebo přezdívka, jsou-li spojeny s konkrétní fyzickou osobou.“<sup>30</sup>

Dalším velmi podstatným ustanovením je §5 odst. 1, protože v něm jsou zakotveny základní principy pro zpracování osobních údajů. Je samotným základem právní úpravy ochrany osobních údajů. „Jsou zde uvedeny základní podmínky, které je nutno naplnit, aby jakékoli zpracování osobních údajů mohlo být vůbec realizováno. Ještě před zahájením zpracování samotného je povinností správce osobních údajů stanovit základní parametry zpracování, konkrétně účel (cíl), kterého má být prostřednictvím zpracování osobních údajů dosaženo, a způsob a prostředky, které budou při tomto procesu využívány.“<sup>31</sup>

Jednou ze zásad je například povinnost správce zpracovávat pouze přesné osobní údaje. Zde se nabízí otázka, jak to může správce sám zařídit a zda je to vůbec v jeho možnostech. Ve veřejnoprávní sféře je povinnost oznámit změnu údajů na subjektu údajů, kterého se týkají (např.: „Správce daně prověří údaje uvedené daňovým subjektem v přihlášce k registraci nebo v oznámení o změně registračních údajů a v případě pochybností o jejich správnosti nebo úplnosti

---

<sup>29</sup> Rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 90/2008 ze dne 4. 2. 2009

<sup>30</sup> Kučerová, A., Nováková, L., Foldová V., Nonnemann, F., Pospíšil, D., Zákon o ochraně osobních údajů. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 54

<sup>31</sup> Kučerová, A., Nováková, L., Foldová V., Nonnemann, F., Pospíšil, D., Zákon o ochraně osobních údajů. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 102

vyzve daňový subjekt, aby údaje vysvětlil, doložil, popřípadě doplnil nebo změnil, a zároveň stanoví lhůtu, v níž je daňový subjekt povinen tak učinit.<sup>32</sup>

Zákon ukládá správci při zpracování osobních údajů povinnost informovat subjekt údajů o rozsahu a účelu zpracování. „Aby zpracování osobních údajů bylo možno považovat za legální i legitimní, musí být mj. prováděno otevřeně a transparentně, tedy dotčená fyzická osoba musí být informována o tom, že její osobní údaje budou zpracovány, kým, v jakém rozsahu, komu mohou být dále zpřístupněny atd. Pouze informovaný subjekt údajů může rovněž efektivně využít dalších svých práv, ať se jedná o právo na přístup k dalším informacím o zpracovaných údajích upravené v § 12 OchOsÚ, právo na námitku proti zpracování údajů zakotvené v § 21 OchOsÚ nebo možnost žaloby na správce o náhradu škody nebo majetkové újmy způsobenou nezákonným zpracováním osobních údajů. Splnění informační povinnosti správce je tak nezbytným předpokladem pro aktivní účast subjektu údajů na ochraně jeho soukromí v rámci daného zpracování.“<sup>33</sup>

Další povinností, kterou má správce či zpracovatel osobních údajů je zabezpečit osobní údaje, aby například nemohlo dojít k jejich ztrátě, zneužití, či neoprávněnému zpracování. Dále pokud bylo dosaženo cíle, ke kterému byly osobní údaje shromážděny, je správce nebo na jeho pokyn zpracovatel, povinen údaje zlikvidovat.

Zpracování osobních údajů, může probíhat i na základě smlouvy o zpracování osobních údajů, kterou uzavře správce údajů se zpracovatelem. Ze zákona pak vyplývá, že zpracovatel má stejné povinnosti a i odpovídá ve stejné míře jako správce osobních údajů.

Zpracovatel, který provádí zpracování na základě zpracovatelské smlouvy má potom dle zákona stejné povinnosti při zpracování, jaké má jinak správce osobních údajů, o nichž jsem se zmiňovala výše. Dále má zpracovatel povinnost, pokud se dozví, že správce osobních údajů porušuje své povinnosti, upozornit ho na tuto skutečnost a přestat s dalším zpracováváním, v opačném

---

<sup>32</sup> Marková, H., Daňové zákony 2014, úplná znění k 1. 1. 2014, GRADA Publishing, a. s., Praha, 2014. str. 252. <sup>32</sup> § 128 odst. 1. zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád

<sup>33</sup> Kučerová, A., Nováková, L., Foldová V., Nonnemann, F., Pospíšil, D., Zákon o ochraně osobních údajů. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 209

případě by odpovídal za vzniklou škodu společně se správcem. V neposlední řadě pak správce i zpracovatel při zpracování osobních údajů dbá o to, aby nebyla subjektu údajů způsobena újma na jejich právech, byla zachována jeho lidská důstojnost a nebylo zasahováno do jeho soukromého života. Toto vyplývá zejména z Listiny základních práv a svobod, konkrétně se jedná o právo na nedotknutelnost osoby a jejího soukromí (čl. 7 odst. 1 Listiny), a právo na zachování lidské důstojnosti a osobní cti, právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života (čl. 10 odst. 1 a 2 Listiny).

Práva subjektu údajů vůči správci a zpracovateli jsou upravena v § 21 zákona na ochranu osobních údajů. Ustanovení řeší například situace, kdy dojde k nezákonnému zpracování. „Primárními právy subjektu údajů, který zjistí nebo se domnívá, že zpracování jeho osobních údajů je v rozporu s ochranou jeho soukromého a osobního života nebo v rozporu se zákonem, je požádat správce nebo zpracovatele o vysvětlení (§ 21 odst. 1 písm. a OchOsÚ), anebo požadovat, aby správce nebo zpracovatel odstranil takto vzniklý stav (§ 21 odst. 1 písm. b OchOsÚ). Odstranění nezákonného stavu může spočívat zejména v blokování, provedení opravy, doplnění nebo likvidaci osobních údajů. Tato práva lze vůči správci nebo zpracovateli uplatňovat zejména, jsou-li osobní údaje nepřesné s ohledem na účel jejich zpracování, avšak není vyloučeno jejich vyžití i v jiných případech.“<sup>34</sup> Na subjektu údajů je, jakou možností si ve své žádosti zvolí.

Správce ani zpracovatel není obsahovou stránkou žádosti subjektu údajů nijak vázán. Na žádost o likvidaci osobních údajů může správce případně zpracovatel odpovědět jen vysvětlením a naopak na žádost o vysvětlení může zareagovat i opravou či likvidací osobních údajů.

„Naopak jako poměrně tvrdé lze toto ustanovení chápat zejména z hlediska odpovědnosti zpracovatelů, neboť i když primární zodpovědnost za příslušné zpracování by měl z podstaty věci nést především správce, tak i v případě, že k porušení povinností stanovených zákonem pro ochranu osobních údajů dojde pouze u správce, solidárně s ním za toto porušení odpovídá též zpracovatel se všemi právy, ale zejména povinnostmi, které mu z této solidární

---

<sup>34</sup> Kučerová, A., Nováková, L., Foldová V., Nonnemann, F., Pospíšil, D., Zákon o ochraně osobních údajů. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 279

odpovědnosti vyplývají. Jediným případem, kdy má zpracovatel možnost svoji solidární odpovědnost se správcem za škodu způsobenou subjektu údajů odvrátit, je, pokud splní podmínky § 8 OchOsÚ, tj. poté, kdy zjistil, že správce porušuje povinnosti stanovené tímto zákonem, jej na toto neprodleně upozornil a zpracování ukončil.<sup>35</sup>

V situacích, které nejsou upraveny zákonem pro ochranu osobních údajů, se používá obecná úprava odpovědnosti za škodu. Jedná se o § 415 zákona č. 40/1964 Sb., Občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (v současné době účinná právní úprava soukromého práva jde např. o § 2910 zákona č. 89/2012 Sb., Zákon občanský zákoník).

## 5.2 Zákon o elektronických komunikacích

Zákonu č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen zákon o elektronických komunikacích) se budu věnovat spíše okrajově, protože daleko více než ochranou práv fyzických osob se zabývá ochranou hospodářské soutěže a správou v oblasti elektronických komunikací (např. správou rádiových kmitočtů nebo působností Českého telekomunikačního úřadu). Budu se tedy zabývat jen vybranými částmi tohoto zákona.

Ve druhé hlavě je mezi cíle a zásady zahrnuta i funkce Českého telekomunikačního úřadu, který má prosazovat zájmy koncových uživatelů. Má chránit spotřebitele např. v oblasti cen. Dále je zde stanoveno, že Český telekomunikační úřad přispívá k zajištění ochrany osobních údajů. „Přispívá k zajištění vysoké úrovně ochrany osobních údajů a soukromí; Český telekomunikační úřad se při plnění této povinnosti opírá především o ustanovení směrnice o soukromí a elektronických komunikacích 2002/58/ES a o zákon č.

---

<sup>35</sup> Kučerová, A., Nováková, L., Foldová V., Nonnemann, F., Pospíšil, D., Zákon o ochraně osobních údajů. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 284



101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů;“<sup>36</sup> Tyto zásady a cíle jsou velmi obecné, proto jsou v dalších částech tohoto zákona upraveny konkrétněji.

Dle § 10 má Český telekomunikační úřad stanovit podmínky, které se mimo jiné týkají i ochrany osobních údajů. Bohužel se mi nepodařilo na webových stránkách úřadu žádná všeobecná oprávnění ani opatření obecné povahy dohledat.

Ochraně osobních, provozních a lokalizačních údajů a důvěrnosti komunikací je věnován první díl hlavy páté zákona o elektronických komunikacích. Zákon o elektronických komunikacích zde samozřejmě odkazuje na zákon o ochraně osobních údajů.

„Souhlasem podle zvláštního právního předpisu se pro účely tohoto dílu zákona rozumí rovněž souhlas, který bude udělen na základě znění § 5 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů ve znění pozdějších předpisů, pomocí elektronických prostředků, zejména vyplněním formuláře v obsahu stránky poskytované na síti internet.“<sup>37</sup> Provozovatel této stránky se pak stává správcem osobních údajů a jako takový má pak povinnosti dle zákona o ochraně osobních údajů (např. stanovit účel a prostředky zpracování). Subjekt údajů, který takto udělí souhlas, musí být informován o účelu zpracování. Dozor je přenechán Úřadu na ochranu osobních údajů. K tomuto je typickým příkladem souhlas se všeobecnými obchodními podmínkami, který je vyžadován při nákupu v e-shopech, registrace e-mailové adresy či při instalaci počítačových her. Neznám ale moc lidí, kteří by tyto „vop“ četli, většinou každý jen zaškrtně, toto povinné políčko a dál se o to nezajímá. Zajímavé jsou „vop“ společnosti Google, jedno z jejich ustanovení se například věnuje tomu, jak může být dále nakládáno s obsahem, který si uživatel na některou z jejich služeb nahraje. Ať už se jedná o Google+, Youtube či jiné, tak okamžikem vložení je Googlu uděleno oprávnění s těmito materiály dál nakládat, dále je šířit, nebo je upravovat.

Následující ustanovení se týká zabezpečení ochrany osobních, provozních a lokalizačních údajů a důvěrnosti komunikací. „Provozními údaji se

---

<sup>36</sup> Vaníček, Z. Zákon o elektronických komunikacích. Komentář. Praha: Linde, 2008, str. 64

<sup>37</sup> Vaníček, Z. Zákon o elektronických komunikacích. Komentář. Praha: Linde, 2008, str. 281

rozumí jakékoli údaje zpracované pro potřeby přenosu zprávy sítí elektronických komunikací nebo pro její účtování (§ 90 zákona). Lokalizačními údaji se rozumí jakékoli údaje zpracované v síti elektronických komunikací, které určují zeměpisnou polohu koncového zařízení uživatele veřejně dostupné služby elektronických komunikací (§ 91 zákona).<sup>38</sup>

Provozovatel služeb elektronických komunikací je dle zákona povinen technicky zajistit bezpečnost a ochranu osobních, lokalizačních i provozních údajů. Kromě toho je mu navíc uložena povinnost lokalizační a provozní údaje, na základě § 97 zákona o elektronických komunikacích, uchovávat.

Zákon o elektronické komunikaci se, i když jen velmi okrajově, zabývá i zneužitím elektronických (např. e-mailových) adres. Zakazuje se odesílání zpráv dalším osobám bez souhlasu vlastníka adresy, což souvisí s rozesíláním nevyžádaného sdělení, ať už reklamního nebo jiného obsahu. „Členství ČR v EU přineslo v boji proti spamu výhodu. Nově je možné postihnout odesílatele obchodního sdělení v případě, že firma či subjekt sídlí v některé ze zemí EU. Většina spamů však přichází z jiných částí světa a vymáhání práva je proto složitější a prakticky nemožné.“<sup>39</sup>

---

<sup>38</sup> Vaníček, Z. Zákon o elektronických komunikacích. Komentář. Praha: Linde, 2008, str. 286

<sup>39</sup> Vaníček, Z. Zákon o elektronických komunikacích. Komentář. Praha: Linde, 2008, str. 295

## 6 Závěr

Ochraně lidských práv je věnována v dnešním světě velká pozornost a já jsem ráda, že žiji v demokratické zemi, ve které je možné domáhat se svých práv, protože to není všude bráno jako samozřejmost.

Právní úprava ochrany soukromí a ochrany osobních údajů je velmi rozsáhlá. Odvíjí se od Listiny základních práv a svobod a od mezinárodních dokumentů, které Česká republika ratifikovala. Mezi ty nejdůležitější bych zařadila Směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 95/46/ES, která reagovala na technický pokrok, jehož důsledkem je snadnější a rychlejší přístup k informacím a pak také usnadňovat přenos dat mezi členskými státy Unie. Tato směrnice nepočítala s osobními informacemi ve formě obrázků a záznamů. Změnu přinesla pak směrnice 2002/58/ES, která se zaměřila na ochranu soukromí v prostředí internetu a přinesla i možnost obrany proti spamu.

Úplně prvním evropským dokumentem, který upravoval pouze problematiku osobních údajů, byla Úmluva o ochraně osob se zřetelem na automatizované zpracování osobních dat. Na základě této Úmluvy si mají státy, které ji ratifikovaly, pomáhat a radit při ochraně údajů. K tomu je v každém státě zmocněn nějaký orgán, v České republice je to Úřad na ochranu osobních údajů.

V českém právním řádu je obecná úprava osobnostních práv, mezi která se řadí i právo na ochranu osobních údajů upravena v občanském zákoníku. Vzhledem k nové právní úpravě, jsem se rozhodla, pro porovnání nového občanského zákoníku s tím starým. Zjistila jsem, že právní úprava této problematiky je zde řešena téměř totožně, akorát nový zákoník je o něco rozsáhlejší a některé situace řeší více konkrétně než ten předcházející. Například dle nové úpravy se má vzniklá škoda hradit primárně uvedením do původního stavu, pokud je to možné tak i v penězích. Poškozený má právo si vybrat jaké formě náhrady dá přednost. Nová úprava navíc odstranila bezzubou úpravu náhrady škody po zemřelém. Nyní má nově právo domáhat se náhrady škody osoba blízká, kdežto v té předchozí to měli pouze děti případně rodiče, takže

v některých případech nemusel být nikdo, kdo by se ochrany práv mohl domáhat.

Speciální úprava ochrany osobních údajů je zakotvena v zákoně o ochraně osobních údajů. Myslím si, že tento zákon reguluje danou problematiku v dostatečné míře. Zákon upravuje veškeré zpracování osobních údajů, vyjma několika případů, mezi které se například řadí zpracování osobních údajů fyzickou osobou pro vlastní potřebu. Velmi mě zaujalo i to, že správce osobních údajů, má zpracovávat pouze přesné osobní údaje, ale nedokážu si moc dobře představit, jak by toho mohl vždy dosáhnout, protože jediný, kdo zná vždy přesné údaje, je sám subjekt údajů a tomu nemůže být dána povinnost takové údaje poskytovat.

Druhým speciálním předpisem, kterým jsem se zabývala, byl zákon o elektronických komunikacích. Sice to není čistě soukromoprávní předpis, ale i tak obsahuje poměrně hodně ustanovení o ochraně práv. Provozovatelům elektronických komunikačních služeb například ukládá například povinnost, aby technicky zabezpečili osobní údaje svých uživatelů. Líbí se mi i povinnost, kterou zákon ukládá Českému telekomunikačnímu úřadu, a to chránit zájmy uživatelů elektronických komunikací.

Záleží na každém člověku, jakým způsobem a do jaké míry bude zveřejňovat informace o své osobě. V dnešní technicky vyspělé době už není velký problém, takové informace dohledat a následně s nimi nakládat. Navíc v prostředí internetu je běžnou praxí poskytovatelů různých služeb dát do obchodních podmínek (se kterými musí uživatel souhlasit, pokud chce danou službu využívat) ustanovení, které je následně opravňuje nakládat s nahranými daty, dle své potřeby.

## 7 Resumé

My thesis is devoted to the protection of personal data. I chose this topic because in today's technologically advanced times, it is much easier than before to misuse personal data.

The first chapter is devoted to definitions of terms, with which I am working in this document (for example, personal data, anonymous data, administrator of personal data, processor of personal data and privacy). In the next chapter, I am analyzing the Charter of Fundamental Rights and Freedoms of the Czech Republic and related international documents, especially contracts and Directive of the European Union. The directive of the European Parliament and Council Directive 95/46/EC was, in my opinion, important in this regard. It reacted to technological advances and easier transfer of information. It also began modifying the free movement of data between Member States. From the Council of Europe documents, it is worth mentioning the Convention No. 108 on the Protection of Individuals with regard to Automatic Processing of Personal Data.

The third chapter is devoted to a comparison of old and new modification of the Civil Code. The texts of the legislation are very similar. The new regulation is in some parts directly based on the previous one. But mostly it is more comprehensive. For example, the new law gives the victim the opportunity to choose the method of compensation, either with a money transfer or by returning the object to its original state.

The most important law on protection of personal data is Act No. 101/2000 Coll., on the protection of personal data. It regulates rights and obligations during processing of personal data. Another important law is Act No. 127/2005 Coll., the Electronic Communications. This Act, for example, obliges operators of electronic communications services to secure personal data of users.

In my opinion, the protection of privacy and personal data protection law is protected adequately, but it also depends on each of us. No law will protect anyone from risky behavior.

## 8 Seznam použité literatury a pramenů

Knižní zdroje:

Eliáš, K., a kolektiv. *Nový občanský zákoník s aktualizovanou důvodovou zprávou*. Ostrava. Sagit. 2012

Klíma, K., a kolektiv. *Komentář k Ústavě a Listině*. 2. vydání. Plzeň : Aleš Čeněk, 2009, ISBN 978-80-7380-140-3

Knappová, M., Švestka, J., Dvořák, J., a kolektiv. *Občanské právo hmotné 1.*, 4. vydání. Praha, ASPI, 2005

Kučerová, A., Nováková, L., Foldová V., Nonnemann, F., Pospíšil, D., *Zákon o ochraně osobních údajů. Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2012

Vaniček, Z. *Zákon o elektronických komunikacích. Komentář*. Praha: Linde Praha a. s., 2008, ISBN: 978-80-7201-739-3

V. ADAMUS, Vladimír, *Mezinárodní dokumenty o lidských právech, anglicky a česky*, Linde Praha a. s., 2000, ISBN 80-7201-221-5

Bartík, V., Janečková, E. *Ochrana osobních údajů v aplikační praxi. Vybrané otázky*. 3. vydání. Praha : Linde Praha a. s., 2013, ISBN 978-80-86131-96-2

Marková, H., *Daňové zákony 2014, úplná znění k 1. 1. 2014*, GRADA Publishing, a. s., Praha, 2014, ISBN:978-80-247-5171-9

Mates, P. *Ochrana osobních údajů*. Praha : Karolinum, 2002, ISBN 80-246-0469-8

Zoubek, V. *Lidská práva – globalizace – bezpečnost*. 2. vydání. Plzeň : Aleš Čeněk, 2008, ISBN 978-80-7380-103-8

Doležilek, J. *Přehled judikatury ve věcech ochrany osobnosti*. Praha : ASPI, 2012, ISBN 80-86385-38-3

Internetové zdroje:

<http://www.businessinfo.cz>

<http://www.ctu.cz>

<http://www.ec.europa.eu>

<https://www.ecb.europa.eu>

<http://www.eur-lex.europa.eu>

<http://www.europa.eu>

<http://www.osn.cz/>

<http://www.ipravnik.cz>

<http://www.pravnipredpisy.cz>

<http://www.uouu.cz>

Judikatura:

Nález Ústavního soudu č. j. IV.ÚS 449/03 ze dne 15. 4. 2004

Nález Ústavního soudu č. j. Pl.ÚS 24/10 ze dne 22. 3. 2011

Nález Ústavního soudu č. j. II.ÚS 517/99 ze dne 1. 3. 2000

Rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 34/2008 ze dne 12. 2. 2009

Rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 90/2008 ze dne 4. 2. 2009

Rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 21/2005-105 ze dne 10. 5. 2006

Rozsudek Nejvyššího soudu č. j. 30 Cdo 664/2007 ze dne 28.06.2007

Právní předpisy:

Evropská úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod z roku 1950

Listina základních práv Evropské unie 2007/C 303/01

Sdělení Ministerstva zahraničních věcí č. 115/2001 Sb.m.s., o Úmluvě o ochraně osob se zřetelem na automatizované zpracování osobních dat

Všeobecná deklarace lidských práv



Úmluva o ochraně osob se zřetelem na automatizované zpracování osobních dat  
(CETS No. 108)

Smlouva o Evropském společenství, Úřední věstník Evropské unie ze dne 29. 12.  
2006

Smlouva o Evropské unii, Úřední věstník Evropské unie ze dne 30. 3. 2010

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/58/ES ze dne 12. července 2002  
o zpracování osobních údajů a ochraně soukromí v odvětví elektronických  
komunikací

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/24/ES ze dne 15. března 2006 o  
uchovávání údajů vytvářených nebo zpracovávaných v souvislosti s  
poskytováním veřejně dostupných elektronických komunikací nebo veřejných  
komunikačních sítí a o změně směrnice 2002/58/ES

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o  
ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném  
pohybu těchto údajů

Usnesení předsednictva České národní rady č. 2/1993 Sb., o vyhlášení Listiny  
základních práv a svobod jako součástí ústavního pořádku České republiky

Zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a změně některých zákonů

Zákon č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých  
souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích)

Zákon č. 40/1964 Sb., Občanský zákoník

Zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník

Zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád